

Rachel als een type van de levende Kerk

*Rachels genadestaat ontkend en geschonden door
ds. B. Reinders, ds. K. Veldman en ds. J.A. Weststrate*

*Audio-preek van 17 Januari 2010
op schrift gesteld en uitgebreid om
Rachels genadestaat uit de Schrift te bewijzen*

door G.P.P. Burggraaf

Schriftlezing: Genesis 31

Gemeente, we hebben vorige keer gezien dat Jakob bij Laban was uitgebroken in menigte, want God was met hem, en Hij zegende hem. Maar waar God u in en door Christus gaat zegenen, geliefden, daar gaat de duivel u lasteren en vloeken, en dat geschiedt voornamelijk in het godsdienstige huis van uw liefhebbers. Dat is geen vreemde zaak, want Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers. *“En zo iemand tot Hem zegt: Wat zijn deze wonden in Uw handen? Zo zal Hij zeggen: Het zijn de wonden, waarmede Ik geslagen ben, in het huis Mijner liefhebbers”, Zach. 13:6.*

Het zijn de wonden Christi waarin Gods vervolgte volk mag schuilen als de duivel hen aanvalt en belaagt. In de diepte van de beproeving groeien de Mirthen en daar is Christus temidden van Zijn volk als de Man op het rode paard. Christus oefent de Zijnen in de oorlogen des Heeren, maar Hij gaat hen steeds met Zijn heillicht voor. De levende Kerk krijgt altijd gewicht aan de klok, als God haar komt te zegenen met

de geestelijke zegeningen die van boven zijn, want daar komt de duivel op af, met het doel om Gods geroepen getuigen de mond te snoeren en het is de duivel om het even wie hij in beweging zet om zijn duivelse plannen ten uitvoer te brengen.

Maar geliefden, in het leven der genade moet alles medewerken ten goede, namelijk, voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht en dat zien we zo treffend in het leven van al de bijbelheiligen, met name in het leven van Jakob.

Jakobs leven is getekend door allerlei schijnbare tegenstellingen, maar dat is het leven van de Kerk, want daarin komen altijd twee krachten openbaar, namelijk vlees en Geest en die twee strijden tegen elkaar. Gods volk is in zichzelf niet geestelijk, maar vleselijk, verkocht onder de zonde, en daaronder zuchten zij, maar toch is de Bruid van Christus meer dan overwinnaar, namelijk in Hem, de Overwinnaar over dood, graf, hel, zonde, en het vijandige vlees.

De goddelozen waarvoor Christus te Zijner tijd gestorven is, gaan met de wet verloren, om zonder de wet in en door Christus gerechtvaardigd te worden, want God is een God die de goddelozen rechtvaardigt. Dan -niet eerder- begint de strijd des geloofs tegen de menigte van tegenstanders van binnen en van buiten.

Maar Jakob kreeg de bloedwreker achter zich aan, en moest voor Ezau vluchten om zijns levens wil. Eindelijk kwam hij dodelijk vermoeid in Bethel aan, maar ook daar vond hij geen rust voor het hol van zijn voet, want toen is de zon ondergegaan, en toen lag Jakob daar op het vlakke veld vertreden in zijn geboortebloed. Maar toen is het gebeurd, geliefden,

want toen Jakob daar in de stikdonkere nacht van zijn adamsbestaan verloren lag met zijn hoofd op een steen, toen is de hemel opengegaan en toen is God hem verschenen van verre tijden en plaatsen, waarvan ook de apostel getuigt: *“Het heeft Gode liefd Zijn Zoon in mij te openbaren”*, tot vergeving der zonden, tot wedergeboorte en tot geloof. Toen is de Zonne der gerechtigheid in de ziel van Jakob opgegaan en daarvan heeft Jakob gezongen: *“Gewisselijk is de HEERE aan deze plaats, en ik heb het niet geweten! Hoe vreselijk is deze plaats! Dit is niet dan een huis Gods, en dit is de poort des hemels!”* Gen. 28:16-17.

Maar geliefden, als we zijn overgegaan van het koninkrijk der duisternis, in het Koninkrijk van eeuwig licht, dan gaat het niet van vleeselijk beter naar godsdienstig best, maar van de hoogte van de Libanon naar de diepte van de beproeving en daarmee is het leven van Jakob getekend en het leven van de ganse Kerk. Het gaat door de hel naar de hemel, door de vernedering naar de verhoging, namelijk in en door Christus.

Daar verstaat de vrome godsdienst niets van, nee, laat staan dat zij iets verstaat hetgeen Jakobus zegt ten aanzien van de beproeving des geloofs: *“Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeking valt. Wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt.”*

Deze wereld is vol van verzoeking, maar ons vlees vormt de grootste verzoeking, omdat het vlees enkel vijandschap tegen God is. In het leven der genade komen daar al die binnen en buitenlandse strijdkrachten van de duivel bij en daarom is de levende Kerk voortdurend een aangevochte Kerk.

De duivel heeft altijd vele tegenstanders in dienst om

Gods volk te benauwen en Gods werk in hen verdacht te maken, hetgeen in het leven van Jakob zo duidelijk openbaar komt. Ook Jakob wordt geslagen in het huis van zijn liefhebbers, namelijk door Laban en zijn zonen, die vanwege de afgunst op Jakob vergramd zijn en hem in een kwaad daglicht stellen.

Dat zien we ook in onze dagen, aangezien het nageslacht van Laban nog springlevend is, maar juist dat Labansgeslacht dient als steigerhout, opdat het genadewerk van Christus openbaar kome, gelijk den apostel leert in 1 Korinthe 11:19: *“Want er moeten ook ketterijen onder u zijn, opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden onder u.”*

Laban kon zich heel vroom en nederig voordoen, maar achter al die zelfgemaakte nederigheid ging een gierig-hoogmoedige adder schuil, zoals dat ook bij zijn zonen het geval bleek te zijn, want toen zij zagen dat Jakob door God gezegend werd en dat hij uitbrak in menigte, werden ze zwanger van de afgunst en dan gaan ze Jakob belasteren. Maar al die lastertongen maakt God openbaar, en ook Jakob komt het ter ore, want er staat geschreven: *“Toen hoorde hij de woorden der zonen van Laban, zeggende: Jakob heeft genomen alles wat onzes vaders was!”* Gen. 31:1a.

Ja, volk des Heeren, als je genade van God ontvangen hebt, dan zegt de duivel dat je het gestolen hebt! En daar gebruikt de duivel die zonen van Laban voor, om hetgeen Jakob van God gekregen had, verdacht te maken en Jakob als een dief neer te zetten!

Zo gaat het nog, hoor, want de duivel in de dagen van Laban is nog dezelfde bedrieger als toen; want hij is de vader der leugenen en zal dat altijd blijven.

Als je getrouw mag zijn in de zaak van Christus, dan krijg je de naspraak van al die zwermen labanistische

zonen achter je aan, die je voor een betweter uitmaken, voor een narcist, voor een psychopaat, enz. Och, dat hebben de Joodse labanisten Christus ook verweten en gezegd dat Hij de duivel had en zo de Meester zo zijn knechten.

Laban leek toch zo'n geestelijk mens, maar Jakob zag het wel aan zijn gezicht dat het niet deugde, want er staat: *"Jakob zag ook het aangezicht van Laban aan, en zie, dat was jegens hem niet van gisteren en eergisteren!" Gen. 31:2.*

Wij zouden zeggen: het gezicht van Laban stond op half zeven. Ja, en aan mensen wiens gezicht op half zeven staat, hebben we in onze dagen geen gebrek. Die mensen kijken doorgaans zo vroom-zuinig als een oorwurm, maar als zij geld ruiken dan kijken ze met ogen van een begerige bloedzuiger, die slechts twee maffia-zusters heeft, namelijk: *Geef, Geef!*

De spraak van de mens openbaart wie hij is, en de ogen van een mens vormen de spiegel der ziel, maar daarvoor moet je ogen des geloofs hebben om dat te kunnen onderscheiden en op te merken bij God vandaan, zoals Petrus Simon de tovenaer doorzag.

Je hebt echter ook mensen wier gezicht altijd op de hoogste zon-stand staat, op 12 uur, en die mensen kijken altijd blij en vrij om zich heen, alsof er geen God te ontmoeten is. Die mensen kunnen altijd lachen, eten, drinken en vrolijk zijn, net als die rijke dwaas die zichzelf een goede oude dag beloofd had en wilde rentenieren met de gave Gods, in plaats van ermee te woekeren tot eer van God en tot stichting van de naasten. Bij die mensen is alles en iedereen een zegen, behalve als je zegt dat hun godsdienst een totaal andere godsdienst is dan de ware godsdienst, dan is het hek van de dam en intrede en afscheid tegelijk.

Laban was dus een vrek, zowel in vleeselijk als in geestelijk opzicht, en een vrek heeft alleen maar eigenbelang en nooit belang in een ander. Zolang Jakob maar bezig was om Laban's goud en goed te vermeerderen, ja, dan kon Laban wel een vroom gezicht zetten, toen kon hij zijn gelaat wel laten schijnen als de zon. Hij deed zich voor Jakob voor als een alleraardigst en vriendelijk mens. Maar toen Laban zag dat God Jakob goedgunstig was en dat de HEERE Jakob zegende bovenmate, toen veranderde dat vrome gezicht van Laban in een grimas! Al die opgeblazen vroomheid verdween als sneeuw voor de zon! *"Jakob zag ook het aangezicht van Laban aan, en zie, dat was jegens hem niet van gisteren en eergisteren!" Gen. 31:2.*

Laban zou je dus een schizofreen mens kunnen noemen en dat zijn mensen met twee gezichten en met twee levens. Dat zijn van die stoplicht-mensen die hun gezicht vandaag op groen hebben staan en morgen op rood, al naargelang de omstandigheden zich voordoen en met wat voor eigenbelang ze bezet zijn.

Nu bedoel ik geen mensen te krenken die aan schizofrenie lijden en daaronder gebukt gaan, nee, maar Laban ging er helemaal niet onder gebukt, want hij was constant bezig om zichzelf te verrijken over de rug van een ander met een politieke godsdienst van ja-zeggen en nee-doen. Laban had zich wat dat betreft volkomen thuis gevoeld bij de SGP en vanzelf ook bij het RD, want dat zijn twee handen op één judas-buik, zoals Laban en zijn zonen dat waren.

Ja, en die vrekkige labanistische geest kan zich op allerlei manieren manifesteren; dat hoeft niet perse om geld te draaien, hoewel ook binnen de refo-kringen de geldgierigheid een wortel van alle kwaad is,

allemaal onder vrome dekmantels waar de maffia van zou kwijlen. Maar God maakt al die Laban-geesten voor Zijn beproefde kinderen openbaar en Jakob doorzag Laban dan ook haarscherp bij God vandaan. Jakob had een weinig zichzelf leren kennen in het licht van de Godskennis en dan krijg je ook bijbelse mensenkennis. Laban had totaal geen zelfkennis en mensen zonder de ware zelfkennis denken altijd dat zij hun Laban-praktijken voor anderen verborgen kunnen houden, terwijl ze voor Gods kinderen onder het kruis zo doorzichtig zijn als glas!

Maar weet u, gemeente, Wie het heimelijke gelaster van Laban's zonen jegens Jakob ook gehoord had?

Wel, dat was de God Jakob's. God was de stille Toehoorder geweest van al dat gelaster! Het valse hart van Laban en zijn zonen was God al bekend van eeuwigheid!

Geliefde gemeente, wij hebben met een Alwetend God van doen! Zijn ogen doorlopen de ganse aarde. God weegt de harten en proeft de nieren. De Heere ziet van ver met gramschap aan, de ijdele waan, der trotse zielen. Maar Jakob stond door vrije, soevereine genade onder Gods bescherming, zodat Laban Jakob geen wezenlijke schade kon toebrengen. Zonder de wil van uw hemelse Vader zal er geen haar van uw hoofd vallen, volk des Heeren onder het kruis!

En de HEERE verscheen Jakob in en droom zeggende: *“Keer weder tot het land uwer vaderen, en tot uw maagschap en Ik zal met u zijn!”* Gen. 31:3. Jakob krijgt van Godswege het bevel om bij Laban te vertrekken en naar zijn geboortestreek terug te keren! Toen maakte Jakob zich op, en vertelde zijn beide vrouwen, Rachel en Lea, zijn wedervaren met Laban en zijn ontmoeting

met de HEERE, in mijn woorden gezegd: *“Rachel en Lea, jullie weten, dat ik al die jaren met al mijn kracht uw vader gediend heb, maar uw vader heeft bedrieglijk met mij gehandeld, en heeft mijn loon tien maal veranderd; doch God heeft hem niet toegelaten, om mij kwaad te doen. Maar de Heere is mij verschenen en heeft mij bevolen om naar mijn land terug te keren.”*

Zo hoort het te zijn in een huwelijk! Een man mag geen geheimen hebben voor zijn vrouw en andersom ook niet! In het kader van het huwelijk dienen alle zaken besproken en gedeeld te worden met elkaar, en dat ziet op de trouw. Het huwelijk is een trouwverbond. Jakob bewijst deze trouw aan zijn beide vrouwen.

God had aan Jakob Laban's bedrog geopenbaard en tevens voor Jakob gezorgd door de kudde te vermenigvuldigen met het geplekte vee, om zodoende Laban's bedrieglijke handelingen jegens Jakob, ruimschoots te vergelden! Dat alles deelt Jakob aan zijn vrouwen mede. En hoewel Jakob Rachel liever had dan Lea, wordt Lea niet uitgesloten van hetgeen Jakob bij God vandaan te vertellen heeft, nee, ook Lea is erbij aanwezig en zij wordt volledig op de hoogte gesteld van Gods wijs beleid.

Sommige refo-dominees leren openlijk dat Rachel de onbegenadigde vrouw van Jakob zou zijn geweest en Lea de begenadigde vrouw van Jakob, maar we zullen in afhankelijkheid des Heeren uit Gods Woord bewijzen dat beide vrouwen van Jakob de Heere in waarheid vreesden. Jakob erkende zowel Rachel als Lea als zijn wettige vrouwen en deelt hen in beider tegenwoordigheid mede hetgeen God hem gezegd had. Uit de reactie van beide vrouwen blijkt dat Rachel en Lea deugdelijke huisvrouwen zijn, want zij staan onvoorwaardelijk aan de zijde van Jakob en niet aan

de zijde van hun bedrieglijke vader. Vrouwen zijn pas echte vrouwen, die onder alle omstandigheden aan de kant van hun eigen mannen blijven staan, let wel, niet in het onrecht, maar in de vreze Gods. Zo heeft God het bepaald krachtens Zijn heilige scheppingsorde. *God het Hoofd van Christus, Christus het Hoofd van de man en de man het hoofd der vrouw.*

Wie van deze orde afwijkt, doet aan Schriftkritiek, en daar valt ook de voltallige-afvallige SGP onder, ten aanzien van de plaats van de vrouw, ja, op alle gebied! De SGP heeft de vrouwen-emancipatie en allerhande ongerechtigheid ruim baan gegeven en de Goddelijke scheppingsorde verworpen. De oordelen Gods over dit soort refo-afvalligheid blijven dan ook niet uit.

Het is de eer van de Kerk om de eer van Christus hoog te houden en het is de eer van de vrouw om de eer van de man hoog te houden. Maar de SGP heeft de eer van Christus niet op het oog, integendeel, ze gaan en staan alleen voor hun eigen eer, en daaruit blijkt dat de SGP-ers geen deel uitmaken van de Bruidskerk van Christus, want anders zou men zich publiek van deze Schriftverkrachtende en landverraderlijke partij vrijmaken, als lid bedanken, en er publiek tégen getuigen.

Rachel en Lea waren van het rechte vrouwen-kaliber en zij steunen Jakob in alles en ook in al hetgeen hij hen verteld had bij God vandaan. *“Want een man zal zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en zij zullen tot één vlees zijn!”*

Man en vrouw moeten één zijn in de heilige huwelijks staat! Eén van hart, één van gevoel, één van zin, één in het geloof, één in alles, niet in het kwade, maar in de vreze Gods. Dus dan blijf je je man trouw, gelovige vrouwen in ons midden, ook als hij nog

onbekeerd is, want de onbekeerde man is geheiligd in de gelovige vrouw en andersom. Dat ziet op de scheppingsorde, want Adam is eerst geschapen en daarna Eva en de vrouw is om de man geschapen en de man niet om de vrouw. De vrouw is niet geroepen om de man meer te gehoorzamen dan God, nee, want de godvrezende Abigaïl maakt zich tegenover David vrij van haar eigen man, een Belials-man, en zegt: *“Mijn heer stelle toch zijn hart niet aan dezen Belials-man, aan Nabal; want gelijk zijn naam is, alzo is hij; zijn naam is Nabal, en dwaasheid is bij hem!”* 1 Sam. 25:25.

Rachel en Lea waren, net als Abigaïl, deugdelijke vrouwen. Zij waren Jakobs wettige vrouwen; hulpen tegenover hem en dat bewezen zij ook door de levenspraktijk des geloofs, want zij zeiden tot Jakob: *“Nu dan, doe alles wat God tot u gezegd heeft!”*

Ook geven Rachel en Lea blijk van hun verontwaardiging over hetgeen hun vader Laban hen onthouden had met betrekking tot de erfenis! Laban had al het geld waar Rachel en Lea recht op hadden krachtens de erfenis verteerd.

Rachel en Lea voelden zich door hun vader verraden en zij lieten dat ook blijken: *“Zijn wij niet vreemden van hem geacht? Want hij heeft ons verkocht, en hij heeft ook steeds ons geld verteerd”,* Gen. 31:15.

Rachel en Lea waren feitelijk ontferd, maar zij leden daaronder geen gebrek, want Jakob was in menigte uitgebroken en zij deelden in de buit, schoon niet mee uitgetogen! Jakob was met zijn beide vrouwen getrouwd in gemeenschap van goederen en ook daarvan leggen zij getuigenis af: *“Want al de rijkdom, welke God onzen vader heeft ontruikt, die is onze, en van onze zonen; nu dan, doe alles, wat God tot u gezegd heeft!”* Gen. 31:16.

Zo is ook Christus met Zijn Bruidskerk getrouwd in gemeenschap van goederen. De Bruid van Christus heeft niets dan zonde, maar Christus heeft de zonde van Zijn Bruidskerk op Zich genomen en de Bruid mag delen in de erfenis der heiligen in het licht. In gemeenschap van goederen wil zeggen: *“Ik uw zonde en gij Mijn gerechtigheid.”*

Met de onterving van zijn beide dochters openbaarde Laban zijn eigen schande, want ouders moeten werken voor hun kinderen, en ouders mogen hun kinderen of een deel daarvan nooit onterven, of het moet zijn dat kinderen zichzelf on-erfelijk gemaakt hebben door hun vader of moeder te vloeken, hetzij vroom of profaan, want de lampen van zulke onnatuurlijke kinderen zullen uitgeblust worden, zoals Gods Woord ons leert.

Geliefden, God zal Zijn ware volk echter nooit onterven, want hetgeen Hij ooit tot de ziel gesproken heeft, zal Hij nooit herroepen, want dat blijft in Christus vast en onverbroken.

Nu zijn Gods kinderen geen engelen die zich altijd zodanig vroom gedragen als de godsdienst van hen eist. Gods ware kinderen zijn wel nauwgezet in Christus, maar omdat zij geheel vlees zijn struikelen zij dagelijks in vele. We lezen, als Jakob al zijn have en zijn kinderen had opgezadeld voor vertrek, zo stal Rachel de terafim van haar vader! De terafim was een afgodsbeeld, die aangewend werd bij een vorm van waarzeggerij!

Hier komt weer eens duidelijk openbaar dat Laban - net als Saul- niet zuiver was in het bedrijven van de godsdienst met zijn occulte terafim-afgoderij!

Er staat echter niet dat Rachel de terafim ontvreemd had om er zelf afgoderij mee te bedrijven. Dat wordt

wel algemeen aangenomen, maar daar kan niemand een bewijs voor leveren. Het ontvreemden van de terafim door Rachel wordt door sommige verklaarders heel positief uitgelegd, namelijk, dat Rachel haar vader het onmogelijk wilde maken om de terafim te raadplegen om er achter te komen in welke weg Jakob weggetrokken was. Dat strookt ook met de exegese, aangezien we nergens lezen dat Rachel daadwerkelijk afgoderij met de terafim bedrijft. Maar Rachel had dat niet stiekem meten doen, want de Heere was Jakobs Voorhoede en Achtertocht en niet zij. Ook Jakob had zich niet heimelijk aan Laban moeten onttrekken, want de vrees is een slechte raadgever.

In woede jaagt Laban Jakob achterna, om hem van diefstal te beschuldigen, maar Rachel is geloofsslim en houdt de terafim voor Laban verborgen. Laban had juist voor God in de schuld moeten vallen nu zijn afgod hem was ontvallen, maar nee, Laban laat zich gelden als een eigengerechtigd en rechthebbend persoon, terwijl Rachel een type vormt van de levende Kerk.

We zullen dat laatste uit de Schrift bewijzen en de laster van degenen die Rachel bij de verworpen scharen, weerleggen. We zullen hierbij man en paard noemen omwille van de waarheid van het Evangelie en in het kader van 1 Tim. 5:20.

Ds. B. Reinders, van de hersteld hervormde kerk heeft destijds in het Hervormd Kerkblad van de HHK een studie over Rachel geschreven, waarin hij Rachel als een onbegenadigde vrouw neerzet. Het feit dat ds. Reinders een van de heilige oudtestamentische vrouwen in haar genadestaat durft aan te tasten en om die reden niet onder de tucht wordt geplaatst, bewijst

dat de HHK leervrijheid toestaat en daarmee heeft de HHK haar eigen galg gemaakt en zichzelf daaraan gehangen. Ds. Reinders is met zijn lasteringen jegens Rachel echter niet de enige; er zijn nog meer van die leraars Israëls die Rachel onder de verworpenen scharen, maar met die laster zeggen ze veelmeer over zichzelf dan over Rachel, want wat Gods Woord over de begenadigde Rachel leert, is het einde van alle tegenspraak.

Nu het hier over Rachel gaat, zullen we haar naam op grond van de Schrift zuiveren van de laster die ds. B. Reinders (HHK), ds. J.A. Weststrate (GGinN) en ds. K. Veldman (HHK) over haar hebben uitgesproken, namelijk dat Rachel een onbegenadigde vrouw zou zijn. Ds. Reinders heeft Rachel bij de verworpenen geschaard in een hervormd kerkblad.

Link:

http://www.derokendevlaswiek.nl/ARCHIEF_2004zn2007DWALINGENDWALING_2_ziRachelzj.html

Ds. J.A. Weststrate, die de gelovige koningin Esther en de godvrezende Jood, Mordechai als verworpelingen heeft belasterd (zoals op deze website is aangetoond), heeft vanzelf ook Rachel bij de verworpenen geplaatst in zijn boek: "Simson de Nazireeër."

Link:

<http://www.debanier.nl/theologie/simson-de-eenzame-strijder/#bladeren>

Ook ds. K. Veldman heeft Rachel bij de verworpenen geplaatst in zijn prekenreeks over Jakob in de jaren '80,

waarvan ik zelf de prekenbandjes bezit.

Het trio genoemde predikanten tekent Jakobs beminde huisvrouw, Rachel, als een opstandige, niet principiële, ja, als een onbegenadigde vrouw en ds. Weststrate spant hierbij de lasterkroon. Het trio bedrijft een censurabele zonde, maar ze worden niet gecensureerd, omdat de eer is weggevoerd.

Ik voel me van Godswege geroepen om Rachel door en met het Woord onzes Gods te zuiveren van dit soort laster, hoewel de Heere feilloos degenen kent die de Zijnen zijn, maar waar het feitelijk om gaat, is, dat het trio dominees de heilsleer in diskrediet stelt.

Genoemd trio beoordeelt Rachels staat namelijk op grond van haar afwijkend gedrag. Dat doen de remonstranten ook, maar daarmee zetten zij de heilsleer op de helling en met hun arminiaanse spraak maken ze veelmeer zichzelf openbaar.

Dat Rachel soms verkeerd en opstandig was, valt niet te ontkennen, maar dat wangedrag levert nog geen bewijs dat Rachel een onbegenadigde vrouw was. Gods Woord leert het tegendeel over Rachel. Bovendien, welk kind van God is er nooit eens opstandig geweest? Welk kind van God is er nooit eens in de zonde gevallen? Van alle bijbelheiligen staan ook hun wangestalten in Gods Woord beschreven, maar daarmee staat of valt hun genadestaat in Christus niet!

Gods ware volk gaat evenwel gebukt onder hun vijandige vlees. Het trio dominees weet daar blijkbaar niets van en zij durven Rachel, een geestelijke moeder in Israël, op grond van louter drogredenen in het verdoemhoekje te plaatsen, zoals ds. Weststrate ook gedaan heeft met de gelovige koningin Esther en de godzalige Mordechai. Degenen die dat doen en ook

nog eens zwart op wit stellen, zijn volbloed Farizeeërs. Gods kinderen worden niet geoordeeld op grond van hun afwijkend gedrag (dus niet door de Wet), maar op grond van het Evangelie en de genade in Christus!

Als we Lea met Rachel vergelijken, dan blijkt ook dat Lea in een vleeselijke wangestalte openbaar komt en dat zien we -zoals gezegd- in het leven van al de bijbelheiligen, en in het leven van al Gods kinderen.

De vleeselijke wangestalte van Lea komt duidelijk openbaar als zij -net als Rachel- gebruik maakt van haar bijwif om haar eer te verhogen in het verkrijgen van (meer) kinderen.

Hiermee leg ik geen blaam op Lea, maar ik wil zeggen dat beiden -Rachel en Lea- weleens in hun vleeselijkheid openbaar komen, maar toch beiden begenadigde vrouwen zijn.

Als Mozes de man Gods van drift op de rots slaat om water voor het volk te verkrijgen, is dat bepaald geen geestelijk-gelovige handeling, maar puur opstandig ongeloof en die ongeloofsdaad ging dwars tegen het bevel des Heeren in, waarvoor Mozes ook door de Heere gestraft is geworden, maar hij bleef Gods kind en knecht.

Het vallen in de zonde is geen enkel kind van God vreemd, maar zij komen er allemaal wel steeds mee in de schuld voor God, omdat Christus al hun zonden van verleden, heden en toekomst vergeven heeft en in die genadestaat steeds hersteld!

Bovendien heeft de Heere ook Rachel in Zijn gunst verhoord en de smaadheid van haar onvruchtbaarheid weggenomen, na langdurige geloofsworstelingen aan de troon der genade.

Ook bij Rachel heeft de Heere haar baarmoeder geopend en zij baarde Jozef en Benjamin. Ook Rachel

kende de geloofsoefeningen aan de troon van Gods genade, zoals beschreven staat in Genesis 30:8: *"Toen zeide Rachel: Ik heb worstelingen Gods met mijn zuster geworsteld; ook heb ik de overhand gehad; en zij noemde zijn naam Nafthali."*

De Schrift geeft ook elders een goed getuigenis zowel van Lea als van Rachel, namelijk in het boek Ruth. Daar zeggen de oudsten en al het volk dat in de poort was, ten aanzien van Ruth: *"Wij zijn getuigen; de HEERE make deze vrouw, die in uw huis komt, als Rachel en als Lea, die beiden het huis van Israël gebouwd hebben; en handel kloekelijk in Efratha, en maak uw naam vermaard in Bethlehem!"* Ruth 4:11.

U ziet, het volk Israël neemt Rachel en Lea duidelijk ten voorbeeld als deugdelijke huisvrouwen in het kader van de vreze des Heeren en die deugdelijkheid des geloofs wensen zij ook Ruth toe.

Ds. Reinders beweert dat de tranen van Rachel -omdat zij weent om haar kinderen- een droefheid der de wereld is. "Zij weigerde vertroost te worden", aldus ds. Reinders.

Ds. Reinders weet nergens van, want al Gods ware volk weigert weleens vertroost te worden. Dat lezen wij duidelijk in Psalm 77:3, waarin Asaf de bevinding der Kerk vertolkt vanuit de praktijk des geloofs: *"Ten dage mijner benauwdheid zocht ik den HEERE; mijn hand was des nachts uitgestrekt, en liet niet af; mijn ziel weigerde getroost te worden."*

Dus Rachels bevinding is de bevinding van de levende Kerk, maar ds. Reinders is aan deze bevinding vreemd en weet dus niets.

Bovendien, de Rachel uit Jeremia -waarop ds. Reinders doelt- is niet letterlijk de vrouw van Jakob. In Jeremia 31:15 ev. wordt er een figuurlijke manier van spreken

gebruikt, hetgeen slaat op de wenende vrouwen van Bethlehem over hun vermoorde kinderen. Rachels naam wordt hierbij genoemd, omdat Rachel langs de kant van de weg begraven was tussen Rama en Bethlehem, in de landpalen van Juda. Dat was dus niet toevallig dat Rachel begraven is in de streek waar Christus geboren is en waar die kinderen door Herodus zijn uitgemoord. Rachel hoeft echter niet te wenen, want zij zal deze Zoon aan 's Vaders rechterhand ook hebben, omdat Rachel het eigendom van deze Zoon was. Rachel kon zeggen: "Hij de mijne en ik de Zijne."

Als er in Jeremia 31:15 en Matth. 2:18 staat dat Rachel weent om haar kinderen en dat zij weigert vertroost te worden, dan slaat dat wel in geestelijke zin op Rachel, maar dat wenen geldt heel de Kerk, ook de wenende moeders in Bethlehem, waarvan hun kinderen vermoord zijn door het zwaard van Herodus. (Zie Kanttekeningen bij Jeremia 31:15-16).

Rachel had de Heere gebeden om nog een tweede zoon van Hem te ontvangen, omdat zij zwanger wilde zijn van het beloofde Zaad, zoals alle gelovige oudtestamentische vrouwen dat wensten, maar haar verwachting van het beloofde Zaad scheen met de geboorte van Benjamin in de dood uit te lopen en daarom noemt zij hem Ben-oni, dat is, zoon van mijn smart.

De moeders in Bethlehem weenden over hun vermoorde kinderen, omdat het geslacht van het beloofde Zaad door die genocide scheen uitgeroeid te zijn. Maar het Kind Jezus ontkwam in Egypte, en God heeft Zijn Zoon uit Egypte geroepen, om Zijn Bruid Rachel te troosten met de Zoon der belofte: "*Deze Zoon*

zult gij ook hebben!"

In de tweede plaats slaat de wenende Rachel op het volk Israël, waarvan hun kinderen weggevoerd zijn in ballingschap, waardoor het leek alsof het met de belofte omtrent de komende Christus voorgoed gedaan was.

Met de wenende Rachel in Jeremia 31 wordt dus niet letterlijk de vrouw van Jakob bedoeld, hoewel het beeld aan haar ontleend is. Rachel is een beeld van de levende Kerk! In de dood krijgt de Kerk de Zoon in haar geopenbaard. Hoor maar wat de vroedvrouw tot Rachel zei in haar sterven: "*Vreest niet! deze zoon zult gij ook hebben!*"

De smart waarmee Rachel tijdens de geboorte van haar tweede zoon bevangen is, komt voort uit de smart des doods, want als deze zoon dood geboren zou worden, is ook Jozef van geen waarde, dan is de belofte Gods nooit waar geweest in haar leven. Maar het tegendeel blijkt, want de vroedvrouw roept jubelend uit: "*Vreest niet, deze zoon zult gij ook hebben!*" Want ook uit de stam van Benjamin waren twaalfduizend in Christus verzegeld (Openb. 7:8b).

Bovendien zijn de tranen die (de figuurlijke) Rachel weent over haar kinderen niet vleselijk, -zoals ds. Reinders wel suggereert- want anders zou er nooit loon voor haar arbeid tegenover kunnen staan. De HEERE zegt immers: "*Bedwing uw stem van geweent en uwe ogen van tranen, want daar is loon voor uw arbeid, spreekt de HEERE; want zij zullen uit des vijands land wederkomen*", Jer. 31:16.

Ds. Reinders maakt het geloofswenen van (de figuurlijke) Rachel los van haar geloof en los van de belofte Gods en dat is zondermeer duivels!

Er is dus verwachting voor de nakomelingen van

Rachel, het volk Israël, want in Jeremia 31:17 belooft de HEERE dat het volk Israël weer uit hun ballingschap verlost zal worden en naar hun land zal terugkeren.

Jakob's terugkeer naar het land van zijn herkomst is daar een type van en Jakob's terugkeer uit het land zijner ballingschap geschiedde op grond van het borgtochtelijke feit dat God Zijn Zoon uit Egypte geroepen heeft.

Ook beweert het trio dominees dat Rachel in opstand is gestorven. We lopen nu wel op de stof vooruit, maar dat te noemen is noodzakelijk vanwege het belang der zaak. De bewering van het genoemde trio dat Rachel in opstand is gestorven, is een farizeïstisch oordeel en door de duivel ingegeven.

Als Rachel haar tweede zoon Ben-oni noemt (zoon van mijn smart) betekent dat absoluut niet dat zij in een onverzoende betrekking met God stond. Ik zal het u geheel anders vertellen, Rachel verkeert in haar baren in de gestalte van de Man van smarten, Wiens ziel in de hof van Gethsemané bedroefd is geworden tot de dood toe. Rachel kan alleen de dood baren en van die zondelast is Christus beladen als schuldovernemende Borg voor Zijn Kerk.

Van die zielesmart van Rachel weten al Gods kinderen en al Gods kinderen baren hun Ben-oni's, maar juist in dat oordeel wordt de meerdere Benjamin, de Zoon aan 's Vaders rechterhand tot hun enige Troost beiden in leven en sterven nieuwelings in hen geopenbaard!

Het trio leraars pleegt hier dus pure heiligheidsschennis met hun inlegkundige aanslag op de genadestaat van Rachel.

De naam Ben-oni was niet de naam van de wanhoop en ook niet gegeven vanuit Rachel's 'opstand', zoals ds.

Reinders wel beweert, maar van een smartelijk gevoel dat de belofte Gods haar vervulling dreigde te missen. In die zielenood geeft de vroedvrouw als type van de Heilige Geest, haar de uitkomst in Christus: *"Vreest niet! deze zoon zult gij ook hebben!"*

In de diepte van haar smartelijk lijden wordt het leven geboren, want de Heilige Geest getuigde in haar ziel: *"Vreest niet, vreest niet, uw loon is zeer groot, want Gods beloften falen nooit, deze zoon zult gij ook hebben!"* En dan hoort zij in haar sterven uit de mond van Jakob: Hij zal Benjamin heten! Zoon van mijn rechterhand! Toen gaf Rachel de geest en stierf in vrede!

Zowel de vroedvrouw als Jakob zijn hierin een type van de Heilige Geest, Die het bij monde van Jesaja getuigt: *"Want een Kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst."*

Uit Rachels doodslijden komt de tweede begerde en van God gebeden zoon voort. Daarom noemt Jakob hem: "Zoon van mijn rechterhand", ofwel "steun en vreugde in mijn ouderdom."

Ieder kind des Heeren is een Ben-oni en Benjamin tegelijk; Ben-oni ziet op de Man van smarten in Zijn lijden en Benjamin op de verhoogde Zoon aan 's Vaders rechterhand.

Geliefden, Rachel heeft in het geloof geworsteld om de belofte Gods vervuld te krijgen ten aanzien van het krijgen van kinderen en daarin is zij door God verhoord geworden.

Jozef was een beeld, ofwel een voorafschaduwing van Israëls Verlosser, en nu dreigde haar laatste zoon in de geboorte te blijven steken en dat veroorzaakte bij

Rachel de geestelijke smart, omdat Gods belofte haar vervulling dreigde te missen.

Rachel had omtrent Jozef geloofsworstelingen gehad en als Jozef geboren is roept Rachel door het geloof uit: *“De Heere voege mij een andere zoon daartoe!”*

Dus als Benjamin in de geboorte zou blijven steken en doodgeboren ter wereld zou komen, dan had zij de geloofsworstelingen Gods omtrent Jozef ook ingebeeld. Verstaat u dat?

Daarover lag Rachel in de banden der aanvechting, ja, zij lag te sterven op de rand van eeuwig leven of de eeuwige dood!

U moet er goed op letten geliefden, dat als er 1 belofte Gods in Christus die u heeft toegeëigend niet in vervulling gaat, dan mag u uw staat voor God nog wel eens nakijken, want wat is er dan van de andere beloften waar geweest?

In die barenswee verkeerde Rachel en dat maakte nu juist haar geestelijke smart uit. Wat heeft Rachel een worstelingen doorworsteld omtrent het baren van kinderen en nu dit laatste kind in de geboorte dreigde te steken, komen alle helse machten uit hun holen tevoorschijn, om haar ziel te benauwen en maken haar wijs dat het kind zal sterven. Dan zou Gods zaak omtrent het beloofde Zaad een verloren zaak zijn en haar worstelingen ijdel. Als dit kind niet levend ter wereld komt -wist Rachel- dan heeft Jozef ook niets te betekenen en dan is mijn geloofsleven enkel inbeelding geweest.

Het gewezen en geklaag van Rachel klinkt als het ware profetisch over het gebergte van Efraïm en ze wil zich niet laten troosten. Als de dood haar tweede zoon treft, dan heeft de duivel ook de eerste.

Van God kan ze niets meer gewaar worden, en haar

geloofsworstelingen lijken niets dan inbeelding geweest te zijn. Het is uit met Gods beloften en zo ligt ze daar in de afgrond van haar sterfbed-bestaan. Met haar nakomelingen is het gedaan en er is geen verwachting. Rachel ligt hier louterend in de vurige oven en zij ondergaat hier een ontzaggelijk diepe geloofsbeproeving, een beproeving die het trio dominees echter belastert als zijnde ‘opstand’ tegen God. Het trio dominees maakt door hun lasterlijke spraak niet Rachel, maar zichzelf openbaar!

Al Gods beproefde kinderen lezen en verstaan hun eigen benauwdheid in de geloofsbenauwdheid van Rachel, want dat is de benauwdheid van de levende Kerk, en in veel diepere en borgtochtelijke zin, was dat ook de benauwdheid van de Borg in de hof van Gethsemané en in Zijn God-verlatenheid aan het kruis. Rachel kon enkel de dood baren in Bethlehem, maar in Bethlehem zou de beloofde Zoon geboren worden, namelijk in de dood en het graf van Rachel.

Christus is aan de kant van de weg geboren, omdat er voor Hem geen plaats was in de kerkelijke herberg, maar Rachel zou haar Zoon hebben, en daarvan hebben de engelen gezongen, toen de herders in Efratha’s velden in het stikdonker zaten te staren op het graf van Rachel, toen is de hemel voor hen opengegaan en Gods belofte aan Rachel heerlijk vervuld en aan de herders toegepast.

Christus heeft de benauwdheid van Rachel overgenomen in Zijn menselijke natuur en Rachels oudste Zoon is in de benauwdheid van een beestenstal geboren, wat tevens haar oudste Broeder is, want een broeder wordt in de benauwdheid geboren (Spr. 17:17b).

Gemeente, wat de Heilige Geest omtrent Rachels stervens-benauwdheid heeft laten optekenen, behoort tot de weg waarin God de Zijnen leidt en het is geschreven tot troost van de gemeente Gods en tot verzekering van de trouw en de waarheid Gods in Christus. Gods kinderen zijn zo menigmaal vreesachtig en in smart gedompeld, omdat het zo menigmaal schijnt dat al Gods werk in hun leven door de dood en de draak verzwolgen wordt, omdat niets meer van Gods Woord en niets meer van Christus en Zijn genade gezien wordt, dan het tegendeel.

U kunt dat ongeloof noemen, maar daar stellen we dan het Goddelijke wee tegenover jegens de vleselijk verzekerden te Sion.

Rachel had het hard in haar baren, net als de vrouw van Pinehas, en de duivel maakte zijn rondedans om beider sterfbedden, hoewel te vroeg.

Want, geliefden, Gods gemeente zullen door de poorten der hel niet overweldigd worden, want de Zoon zal in Ben-oni en Ikabod verheerlijkt worden en die de Zoon heeft, heeft het leven, want Hij heeft gezegd: *"Ik leef en gij zult leven!"*

Rachel zal ook deze Zoon hebben, omdat de Zoon haar had en in haar stervenssmart is het leven van de Zone Gods haar geopenbaard in de geboorte van haar door God beloofde zoon.

Zo is het ook Abraham vergaan op de berg van Moria toen hij het mes ophief om Izak te slachten en zo vergaat het al Gods volk. *"Deze zoon zult gij ook hebben"*, omdat Izak de zoon der belofte was in welke het Zaad genoemd is. In dat geloof heeft ook Rachel geleefd en haar doodssmart is in eeuwige blijdschap overgegaan, toen zij die naam hoorde

noemen: *"Benjamin, zoon van mijn rechterhand!"*

Jakob's gemeente bestond in het begin van zijn huwelijk slechts uit zijn twee vrouwen en ten aanzien van Rachels onvruchtbaarheid leek het met Gods beloften in de dood uit te komen. Maar voor Rachel en voor heel de Kerk geldt: *"Wees vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij, die geen barensnood hebt, want de kinderen der eenzame zijn veel meer, dan dergene, die den man heeft"*, Gal. 4:27. De Heere heeft de gebeden van Lea en Rachel heerlijk verhoord, omdat in Bethlehem-Juda het Zaad genoemd moest worden. Alle twaalf patriarchen moesten worden geboren, want zij behoorden alle twaalf tot Gods uitverkoren geslacht: *"En ik hoorde het getal dergenen, die verzegeld waren: honderd vier-en-veertig duizend waren verzegeld uit alle geslachten der kinderen Israëls"*, Openb. 7:4 (ev).

De benauwdheid en de smarten van Rachel staan niet op zichzelf, want zij is een type van de levende Kerk. De Heere openbaart met de benauwdheid van Rachel dat het zo zal gaan in het leven van al Gods kinderen, namelijk, dat als de omstandigheden getuigen dat Gods beloften in rook schijnen te zijn opgegaan en dat alle hoop op God een ijdele hoop schijnt te zijn, maar juist in die weg, openbaart de Zoon dat Hij is, was en eeuwig zijn zal. *"Ik de HEERE worde niet veranderd, daarom zijt gij, o, wormpje Jakobs, niet verteed!"*

Rachels leven eindigt niet in de wanhoop en haar leven is niet geëindigd in opstand, want midden in haar doodsstrijd klinkt het over het gebergte der beproeving en door de dalen des doods heen: *"Vrees niet; want dezen zoon zult gij ook hebben!"* Niet Ben-

oni, maar Benjamin! En de Zoon aan 's Vaders rechterhand roept het Zijn Kerk toe: *"Ik leef, en gij zult leven!"* En zo heeft dezelfde Geest met de wenende geest van het Rachel-Israël getuigt: *"Zo zegt de HEERE: Bedwing uw stem van geweend, en uw ogen van tranen; want er is loon voor uw arbeid, spreekt de HEERE; want zij zullen uit des vijands land wederkomen. En er is verwachting voor uw nakomelingen, spreekt de HEERE; want uw kinderen zullen wederkomen tot hun landpale", Jer. 31:16-17.*

Rachel vreesde in haar baren dat het afgelopen was met haar nageslacht en met het beloofde Zaad, en roept het uit: *"Ben-oni, kind van mijn smart"*, ja, zo heet ieder lid van Gods gemeente. En door de dood heen, krijgt Ben-oni een nieuwe naam, een naam die niemand kent dan hijzelf, namelijk Benjamin, dat wil zeggen: *"Zoon van mijn rechterhand!"* Zo is het ook geestelijk en dat kende zowel Rachel als Lea.

Rachel, aangevochten ziel, is het met uw kinderen gedaan? Vreest niet, want Jozef leeft en uit Jozef is Efraïm geboren, het volk van de beloofde groei. En Ben-oni zal niet Ben-oni genaamd worden, maar Benjamin, want er is verwachting voor uw nakomelingen. En daarvan getuigt ook de profeet van de oude dag: *"En al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn!"*

Geliefden, Rachel weent, Gods volk weent en weigert zich te laten troosten, omdat het Gods volk zo menigmaal vergaat als met Rachel en haar geestelijke nageslacht, zodat hun verwachting op de Heere schijnt te vergaan, alsof Christus niet meer van haar af weet en zelfs niet meer schijnt te leven.

Maar geliefden, God blijft Dezelfde en Zijn jaren zullen niet ophouden, en Christus is gisteren en heden Dezelfde. Zo leeft die Vorst altoos, zo leeft Hij eindeloos!

Rachel, lieve zuster in den Heere, ween niet, want de Leeuw uit Juda's stam, is waardig om te zitten aan 's Vaders rechterhand en in Hem is er loon voor uw arbeid en verwachting voor uw nakomelingen, zij zullen uit het vijands land wederkomen, want God zegt: *"Ik heb Mijn Zoon uit Egypte geroepen en deze Zoon zult gij ook hebben!"*

Toen de moeders uit Bethlehem weenden over hun kinderen die door Herodus waren vermoord, hebben zij net als Rachel geweend vanwege de smarten des doods, omdat zij dachten dat ook het Kindeke Jezus vermoord was. Toen hebben al die moeders zoals Rachel geweend, omdat het niet alleen met hun kinderen gedaan was, maar ook met het Kindeke Jezus gedaan leek te zijn, dus met de zaligheid van Sion.

De zaak van God was een verloren zaak, tenminste dat scheen zo te zijn en dat is ook zo menigmaal de inleving van Gods ware kinderen onder het kruis.

Maar geliefden, God is de duivel een eeuwigheid voor geweest en toen er een zwaard door uw ziel ging, vanwege al de golven en al de baren die uw benauwde ziel vervaarden, zodat Christus nergens meer te vinden was, ja, dat het leek dat Hij dood was, toen is de Zaligheid al een nacht eerder dan de moordaanslag van de duivel weggetrokken naar Egypte.

En als Hij terugkomt, geliefden, komt Hij niet terug door de poort van uw bevindingen, maar komt Hij op uit de afgrond van uw hellebestaan. Zo is het Rachel vergaan, zo is het Hanna vergaan, zo is het mij

vergaan, en zo vergaat het al Gods volk want *“de HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen”*, 1 Sam. 2:6.

Dan wordt het Leven in de dood van Rachel geopenbaard: *“Vreest niet, deze Zoon zult gij ook hebben.”* Want deze Zoon, geliefd Rachelsvolk, heeft voor u gebeden, opdat uw geloof niet ophoude aan deze zijde van het graf. Als het geloof zal ophouden met de dood, gaat het geloof over in aanschouwen om de Koning te zien in Zijn schoonheid van aangezicht tot Aangezicht.

God heeft Zijn Zoon uit Egypte geroepen, maar God heeft Zijn Zoon niet gespaard, maar heeft Hem voor ons allen (de goddelozen uit Rom. 5:6) overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? *“De bedroefden om der bijeenkomst wil zal Ik verzamelen”*, zegt den Heere, *“en Ik en de Vader zullen woning bij hen maken.”*

Benjamin is echter ook Jakob tot een zoon der smarten geworden, een zoon van veel tranen, namelijk, toen hij zijn Benjamin moest afstaan aan die onderkoning in Egypte (Jozef). *“Toen zeide Jakob, hun vader, tot hen: Gij berooft mij van kinderen! Jozef is er niet, en Simeon is er niet; nu zult gij Benjamin wegnemen! al deze dingen zijn tegen mij!”* Gen. 42:36.

Zowel Rachel als Jakob hebben bij de naamgeving van Rachels tweede zoon profetisch van Christus gesproken. De Man van smarten en de Zoon aan 's Vaders rechterhand. Niet zonder reden heeft Jakob een gedenksteen op Rachels graf opgericht, ter herinnering aan Gods grote daden aan de onvruchtbare Rachel bewezen. *“Vreest niet! Deze Zoon*

zult gij ook hebben, namelijk Benjamin!” En in de verhoogde Zoon heeft Jakob zijn vrouwen Lea en Rachel en zijn kinderen, weder ontvangen, terwijl hij ze in het recht Gods verloren had te Pniël. Heel zijn gezin heeft hij weder ontvangen uit het recht Gods in en door Christus verheerlijkt, want een Man worstelde met hem.

Zo heb ik dan op grond van Gods Woord bewezen dat Gods volk niet op grond van haar gedrag -wat bij tijden zeer zondig kan zijn- geoordeeld wordt, maar op grond van de toegerekende gerechtigheid van Christus, dus op grond van het volmaakte gedrag van Christus en die door de standvastigheid en de voorbeding van Christus in Zijn leer blijven, hebben beide, de Vader en de Zoon!

Als Rachel voor eeuwig verloren beschouwd moet worden, hoe had Abraham met zijn leugens omtrent Sara dan voor God moeten verschijnen als zijn leugengedrag in Egypte in de weegschaal Gods gelegd was geworden en niet door het Bloed van Christus verzoend is geweest? Antw.: Abraham is als een goddeloze door God gerechtvaardigd en niet door zijn gedrag.

En Noach, toen hij naakt en dronken in zijn tent lag, hoe is het die man vergaan? Antw.: Eeuwig wel in Christus!

En hoe is het dan mogelijk dat Paulus Simson in de rij van de geloofshelden plaatst, gelet op zijn dubieuze bezoeken aan Delila? Antw.: In Christus was Simson net zo heilig en volmaakt als de meerdere Simson Zelf en in Hem heeft Simson in zijn sterven meer vijanden verslagen dan in zijn leven, want de Simson had de

Zoon en die de Zoon heeft, heeft het Leven!

En David met zijn overspel met Bathseba? Ook verworpen? Antw.: Nee, de meerdere David is voor het Davidsvolk een overspeler geworden in de toerekening, opdat wij zouden zijn rechtvaardigheid Gods in Hem (2 Kor. 5:21).

En Salomo met zijn 700 vrouwen en 300 bijwijven, plus de afgoderij die hij bedreven heeft? Antw.: *“En zie, meer dan Salomo is hier!” Matth. 12:42.*

En Petrus omtrent zijn veinzerij met de Joden in Antiochië? Antw.: *“Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude”, Luk 22:32.*

Gaat u dan de zonde bagatelliseren? Nee, maar wel de vrije genade in Christus verheerlijken voor verloren zondaren die na ontvangen genade geheel vleselijk zijn en blijven, doch tegelijk volmaakt zijn in de Volmaakte. Dat geldt ook Rachel.

Genoemde bijbelheiligen zijn allen Vaderlijk gekastijd om hun zonde, maar zij waren ten spijt van hun inwonende zonden allen geroepen heiligen in Christus, volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig voor God door de toegerekende gerechtigheid en heiligmaking van Christus.

Er is wel een bepaald gedrag dat wijst op de verworpen staat van bepaalde personen, namelijk als zij een zonde tot de dood bedrijven, zoals Judas dat deed, of als zij profaan de leer van Christus vervalsen, zoals de SGP en haar achterban dat doen. Ook als de mens onverzoend sterft, is hij voor eeuwig verloren, maar Rachels zonden zijn voor eeuwig vergeven, omdat zij de Zoon had en daarmee het Leven tot in eeuwigheid.

Rachel komt soms openbaar in haar vleselijkheid,

maar niet als blijk van haar staat onder de wet, zoals het trio Farizeeërs het wel interpreteert, maar zoals Paulus het belijdt: *“Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik. Indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont”, Rom. 7:18-20.*

Dat geheel vleselijk zijn in het licht van de wet, was Paulus een smart en dat was Rachel een smart, zoals dat openbaar komt op haar kraambed, maar God kan van Ben-oni's Benjamin's maken, want die de Zoon heeft, heeft het leven, en dat gold zowel voor Rachel als voor Paulus, ja, voor de ganse Kerk.

Degenen die Rachel als een verworpene beschouwen, mogen hun eigen staat voor God nog wel eens nakijken, omdat zij blijk geven dat zij aan de geloofsworstelingen en de geloofssmart van Rachel ten enen male vreemd zijn. Dezulken wandelen dan ook niet in de voetstappen van de bijbelheiligen onder het kruis, dus niet in de voetstappen van Christus, zoals Paulus dat aan de kaak stelt: *“Want velen wandelen anders; van dewelken ik u dikmaals gezegd heb, en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden des kruises van Christus zijn”, Filip. 3:18.*

Het oordeel van het trio dominees over de staat van Rachel is pure Schriftekritiek; het is een overtreden van de leer van Christus en getuigt in de verste verte niet van geestelijke en geheiligde kennis, maar van het tegendeel. *“Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den*

Zoon”, 2 Joh. 1:9.

In zijn bijbelstudie over Lea speelt ds. Reinders Lea geheel uit tegen Rachel, waarvan u het verslag en het commentaar daarop kunt lezen via de aangegeven link. Ik heb ds. Reinders eertijds aangeschreven, maar hij had er niet de minste behoefte aan om hierover met mij te spreken en mijn commentaar op zijn godslasterlijk Rachel-betoog ter harte te nemen, hetgeen de hoogmoed ten top is en dat geldt voor alle vijanden van het kruis van Christus.

In zijn bijbelstudie over Lea, wordt Lea amper door Reinders genoemd, maar als een briesend paard vervolgt hij zijn smaadrede tegen de door God begenadigde Rachel.

Als dit de zonde tot de dood niet is, wat is het dan wel? “Lea was een begenadigde vrouw en Rachel is als een opstandeling verloren gegaan”, volgens het tweede verslag van ds. B. Reinders en ook volgens de Rachel-preken van zijn evenknieën, ds. J.A. Weststrate en ds. K. Veldman.

Het trio dominees maakt een duivelse karikatuur van Rachels wangedrag en daarin stemmen zij opmerkelijk overeen, en het lijkt alsof zij hun Rachel-preken van elkaar gekopieerd hebben, zoals dat gemeengoed is in onze dagen en waarvan de inzender ook melding maakt ten aanzien van een eindtijd-preek van ds. Weststrate, hetgeen een aanleiding voor mij was om de gruwelijke aantasting van de genadestaat van Rachel nogmaals en breder te weerleggen.

We gaan verder. De vleselijkheid van Lea was niet minder helwaardig dan de vleselijkheid van Rachel, zoals Gods Woord ons vermeldt. Jakobs vrouwen waren echter beide uitverkorenen Gods en van Jakobs

huisgezin is er **niemand** verloren gegaan.

Beiden vrouwen, Rachel en Lea, hebben namelijk het huis Israëls gebouwd, waaruit de honderd vier-en-veertig duizend zijn verzegeld. Ook de oudsten des volk, ja, geheel het volk dat in de poort was, zoals we in het boek Ruth kunnen lezen, beoordeelden Rachel en Lea als voorbeeldige vrouwen en zij nemen daarbij de HEERE tot Getuige!

De bewering van ds. Reinders dat Jakob geheel aan Lea voorbij ging en dat de liefde van Lea geheel onbeantwoord is gebleven, is een lage karikatuur en een vervalsing van de heilige Schrift. Dat Lea de 'gehate' was, betekent niet dat Jakob Lea haatte zoals wij het woord 'haten' verstaan, nee, Lea werd door Jakob minder geliefd dan Rachel. Immers, Jakob had Lea niet als vrouw verkozen, maar zij is hem aangesmeerd door het bedrog van Laban, hoewel hij Lea als zijn wettige vrouw volkomen heeft aanvaard en dat heeft hij nooit herroepen, maar hij beminde Lea in veel mindere mate dan dat hij Rachel beminde, omdat hij Rachel tot zijn vrouw verkozen had en niet Lea. Daarom had Jakob Rachel liever dan Lea, maar ook Lea beminde hij als zijn wettige vrouw.

Uiteindelijk heeft Jakob zowel Lea als Rachel uit de hand des Heeren ontvangen, want zij beiden hebben het huis Israëls gebouwd en dat was geheel overeenkomstig de wil des besluits van God.

Jakob is tenslotte bij Lea in het graf gaan wonen, hetgeen niet iets magisch is, maar naar de raad Gods. Zowel de grafspelonk van Machpela, als het graf van Rachel, als het graf van al Gods kinderen, is het geheiligde graf van Christus, maar het trio dominees stellen Machpela boven het graf van Christus,

aangezien zij Machpela tot een soort Mekka verafgodiseren, terwijl alle graven waarin Gods kinderen begraven zijn, al liggen zij ook op de bodem van de oceaan, behoren tot het geheiligde graf van Christus, ook het graf van Rachel. Naar de ziel woont Jakob niet met Lea in het graf, want naar de ziel woont Jakob met Rachel en Lea eeuwig in de hemel in Christus.

Vervolgens beweert ds. Reinders in zijn Lea-studie dat Jakob aan Rachel geen kinderen kon geven, maar dat Lea wel kinderen aan Jakob gegeven heeft.

Die bewering is een tegenstelling, want Jakob kon net zo min aan Lea kinderen geven dan aan Rachel (*Jakob: "Ben ik dan in plaats van God?" - Gen. 30:2*).

Bovendien heeft Rachel -na een lange worsteling aan de troon der genade(!)- wel kinderen voor Jakob gebaard, omdat God ook haar baarmoeder had geopend, net als bij Lea. Rachel was eerst een lange tijd onvruchtbaar, maar na een lange worsteling heeft zij OP haar gebed eveneens kinderen gekregen, zoals we dat ook lezen bij Hanna, de vrouw van Elkana, die door de schijnbaar vruchtbare Peninna bespot werd. Maar voor Hanna ging Gods belofte in vervulling zoals o.a. beschreven staat in Jesaja 54:1: *"Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE!"*

Kinderloosheid in het aartsvaderlijke geslacht werd gezien als een straf of zelfs als ongenade, maar de Heere noemt de geestelijk onvruchtbare vruchtbaarder dan die de man heeft. Rachels

worstelingen liepen niet over een tijdelijke zegen van kinderen krijgen, maar over God Zelf! Haar worstelingen waren worstelingen Gods, zoals God met Jakob worstelde te Pniël.

Alle gelovige oudtestamentische vrouwen wilden zwanger worden van het beloofde Zaad, Jezus Christus. Dat Zaad was beloofd in de moederbelofte en naar Hem zagen ze uit, in de hoop of zij de beloofde Zoon baren mochten. Eva dacht dat zij de beloofde Man, Christus, gebaard had, omdat dat haar geloofsverwachting was, maar het kind der belofte was niet Kain, maar Seth; niet Ismaël, maar Izak; niet de dienstbare, maar de vrije!

Ook Rachel wilde zwanger worden van het beloofde Zaad, zoals ook de dochters van Lot dat wensten en zich om die reden door hun dronken gevoerde vader (Lot) lieten bezwangeren, zoals ook de gelovige Thamar zich door haar schoonvader Juda liet bezwangeren, om het geslacht van het beloofde Zaad in het leven te behouden! Dat deden die vrouwen door het geloof! Die zaak verstaat alleen het ware geloof en de biblicistische grote-rest spot zich ermee de hel in.

Nadat Rachel Jozef gebaard had, wenste ze nog een zoon. Die begeerte naar meer kinderen bestempelt ds. Reinders als "vleselijke ontevredenheid."

Ds. Reinders weet niet wat hij leert, noch wat hij bevestigt. Hij is nu met verlof, ja, omdat hij overspannen is van al zijn heiligheidsschennis.

Zoals we hebben bewezen, wilde Rachel kinderen voor Christus baren, ja, het beloofde Zaad Zelf. De oudtestamentische vrouwen deden nog niet aan geboortebeperving, ook Rachel niet, omdat zij God

vreesden! De vleselijke uitleg die ds. Reinders aan de dag legt omtrent Rachels wens om meer kinderen te baren, sluit naadloos aan bij de huidige refo-generale geboortebeperving onder de gereformeerde gezindte, maar die tendens is van God vervloekt en in strijd met de God van alle vlees Die alleen de baarmoeder opent en sluit. Genoemde refo-tendens -middels allerhande duivelse voorbehoedsmiddelen- staat ook haaks op de godzalige begeerte van de oudtestamentische vrouwen die allen van Christus zwanger wensten te zijn, want God zoekt zaad voor Zijn Kerk.

Rachel heeft haar onvruchtbaarheid en daarin haar eigen verdoemelijkheid lange tijd ingeleefd, nog meer dan Lea, maar toen werd het juist een onbegrijpelijk wonder in haar leven, want de HEERE gedacht ook aan Rachel in Zijn genade en heeft de smaadheid van haar onvruchtbaarheid weggenomen door de geboorte van Jozef en ook door de geboren kinderen uit haar bijvrouwen, zoals dat ook bij Lea het geval was, en zoals dat ook het geval was bij de dochters van Lot, want uit dat zaad is Moab geboren en uit Moab ... is Ruth geboren en uit Ruth is Obed geboren en uit Obed is David geboren en uit David is Christus geboren!

Rachel geeft ondanks haar zonde en verkeerdheid duidelijk blijk van genade, want zij was (misschien nog meer dan Lea) een verhoorde(!) bedelaar aan Gods genadetroon en geeft daarvan ook geloofsgetuigenis. Rachels getuigenis wordt door het trio dominees gecriminaliseerd als zijnde een vleselijk getuigenis, maar Rachel getuigde door de Heilige Geest en derhalve schenden genoemde dominees het getuigenis des Geestes en kennen het getuigenis des Geestes zelf blijkbaar niet.

Ds. Reinders beweert ook dat de liefde van Jakob tot Rachel geheel vleselijk was. Het is pure schurkenpraat wat Reinders uitbraakt! Wel, Reinders, waarom zet je dan ook Jakob niet in het verdoemhoekje, net als Rachel?

Hiermee bewijst Reinders dat hij niet weet wat de ware liefde inhoudt. Jakob's liefde voor Rachel was niet alleen natuurlijke liefde, maar ook geloofsliefde.

Immers, toen Rachel in haar onvruchtbaarheid tot Jakob uitriep: *"Geef mij kinderen, of indien niet, zo ben ik dood"*, heeft Jakob zijn geliefde vrouw gelovig bestraft, omdat zij ver van haar plaats was. *"Ben ik dan in plaats van God?"*

Rachel had met haar klacht tot God moeten gaan, zoals zij dat later wel mocht beoefenen. De bestraffing van Jakob was geheel op zijn plaats en het droeg ook vrucht, want openbare bestraffing is beter dan verborgen liefde. Jakob heeft zijn vrouw bestraft in het kader van de tucht der gemeente Gods, en de door God geboden tucht is pure liefde, om de overtreder in de middellijke weg tot berouw te bewegen.

Het trio dominees doen Rachel echter in de ban der afsnijding, maar de homo's en de christenvervolgende SGP-ers in hun eigen kerkverband laten zij ongecensureerd begaan! Genoemd trio zal in het gericht Gods niet kunnen bestaan, omdat hun werken boos zijn en in die boosheid leven, aangezien er niet 1 van het trio dominees met hun roomse ban jegens Rachel publiek in de schuld gekomen is, terwijl zij de hemelhoge kerkbannen in hun eigen kerkverband niet verdelen en ongecensureerd laten voortbestaan. Die trend is pure christenvervolging, namelijk de rechtvaardige verdoemen en de goddeloze

rechtvaardigen, maar het is de Heere Sebaoth een gruwel en Hij zal deze publieke gruwelpraktijken doen komen in het gericht.

Jakob betoonde evenwel de ware geestelijke liefde tot Rachel, omdat hij van zichzelf afwees en haar op God wees, al was die heenwijzing ook van bestraffende aard. Rachel heeft die bestraffing ook ter harte genomen en ze heeft haar strijd gestreden voor Gods genadetroon.

God kastijdt een iegelijk zoon die Hij liefheeft. Zo handelde Jakob ook jegens Rachel, namelijk vanuit de ware liefde, net zoals Paulus dat deed jegens de veinzende Petrus (Gal. 2).

En die ware liefde is uit God en alleen die liefde blijft, want de ware liefde is de band der volmaaktheid die de eeuwigheid verduurt.

Dat Rachel aan de kant van de weg begraven wordt, brengt haar genadestaat op geen enkele wijze in diskrediet. Die link meent ds. Reinders wel te moeten leggen. Met welk recht en op welke grond? Op grond van hersteld misvormde zandgrond! De plaats van het graf van Rachel was door Gods voorzienigheid van eeuwigheid bepaald en in Zijn gunst. Rachel is namelijk niet op een willekeurige plaats begraven, maar in Efrath, hetwelk Bethlehem is. De profetie van Jesaja over het Bethlehem Efratha was toen de bijbelheiligen nog niet bekend.

Maar in Bethlehem Efratha, in de landpalen van Juda, is de beloofde Zoon geboren, Die Rachel heeft verkoren. En in diezelfde landpale is de meerdere Benjamin gestorven om Zijn Ben-oni-volk het leven te geven tot in eeuwigheid.

In de spelonk van Machpela heeft Jakob Lea begraven en de spelonk van Machpela was een familiegraf voor de aartsvaders, maar ds. Reinders maakt van de spelonk van Machpela een magische mekka-plaats, alsof Machpela de zaligheid waarborgt voor hen die erin begraven liggen. Pure afgoderij en van heidense snit. Al de heiligen -waar ze ook begraven liggen- liggen in het geheiligde graf van Christus tot de wederopstanding aller dingen! Dat geldt ook voor Rachel. Rachel ligt niet in de spelonk Machpela begraven, nee, maar ze heeft een geheiligd graf gekregen in Bethlehem, de plaats waar de Heere Jezus werd geboren, en ook is Hij geboren in de beestenstal van mijn bestaan.

Jakob richtte op het graf van zijn geliefde vrouw een gedenksteen op. De Joden weten tot op de dag van vandaag waar Rachels graf te vinden is. Dat is Gods eigen werk. De gedachtenis der rechtvaardigen zal tot zegen zijn.

De stammoeder(s) van de stam van Benjamin, Rachel, hoeft daarom niet te wenen over haar (vermoorde) kinderen, want in Christus krijgt ze al haar kinderen terug, want er is loon voor uw arbeid, vanwege de arbeid van die meerdere Benjamin, de Zoon aan 's Vaders rechterhand!

Het middelpunt van ds. Reinders' bijbelstudie over Lea is echter niet Lea, maar Rachel, namelijk, in lasterlijke zin. Het trio dominees beweert bij herhaling dat Rachel een opstandige, onbegenadigde vrouw was en dat zij in vijandschap en met zelfbeklag is gestorven. Wat het trio dominees beweren omtrent de geestelijke staat van Rachel is volstrekt godslasterlijk, niet alleen

omdat zij Rachel in de roomse ban doen op grond van haar wangedrag, maar ook omdat zij in Rachel de Zoon aantasten aan 's Vaders rechterhand en Christus opnieuw in haar kruisigen. Het trio dominees pretendeert zich de brutaliteit om Rachel te verdoemen, maar de Heilige Geest zegt in Spreuken 17:15: *"Wie den goddeloze rechtvaardigt, en den rechtvaardige verdoemt, zijn den HEERE een gruwel, ja, die beiden."*

Ds. Joh. van der Poel zegt in een verklaring over Ruth 4:11: *"Er zijn mensen die Rachel buitensluiten en zeggen dat zij een verworping is. Dan vraag ik mij af waar dat staat. Waar is te lezen dat Lea uitverkoren is en Rachel niet? Als u vanavond thuis komt, moet u eens op uw gemak Genesis 30 lezen. Dan kunt u lezen dat Rachel vijandig tegen en afgunstig op Lea is, want Lea's baarmoeder had de Heere geopend, maar de hare niet. Ze werd boos. Maar ja, als Rachel daarom verloren moest gaan, werd ik nooit behouden en dan was het met mij allang afgelopen geweest..."*

En als we boven dit alles dr. Kohlbrugge eropna slaan wat hij over Rachel preekt, namelijk dat zij een draagster van Christus wilde zijn, enz. dan is die godslasterlijke bijbelstudie van ds. Reinders en de Rachel-preken van de andere twee leraars nog te goed voor de kliko en brandstof voor de hel!

Ik heb Rachel niet gerehabiliteerd op grond van wat anderen over haar zeggen, maar op grond van de Schrift en op die grond zet ook Kohlbrugge Rachel in de rij van de heilige vrouwen, omdat zij van het beloofde Zaad zwanger wilde zijn. Rachels gebed om een tweede zoon, kwam dus niet voort uit een

vleselijke begeerte, zoals ds. Reinders en zijn evenknieën wel beweren, maar kwam voort uit haar geloof! En dat geloof werd beproefd, maar evenwel heerlijk vervuld nog voor zij de laatste adem uitblies. *"Vreest niet! deze Zoon zult gij ook hebben!"*

Rachels tweede zoon wijst -zoals we reeds gezegd hebben- ook op de verhoogde Immanuel: "Benjamin, Zoon van Mijn rechterhand!" Dat is wel een geheel ander beeld dan hetgeen het trio dominees ons voor ogen spiegelt. Het genoemde trio tast een bijbelheilige aan in haar genadestaat en gooit met stenen op haar, hetgeen de farizeeërs niet eens durfden bij die overspelige vrouw.

Paulus wenste niet anders te weten dan Jezus Christus en Dien gekruisigd en heeft zelfs het vallen in de zonde van de bekende bijbelheiligen niet met name genoemd in de Hebreeën-brief, maar heeft van hen verslag gedaan zoals God hen aanzag in Christus, namelijk als geroepen heiligen, dus als volmaakten in de Volmaakte! Paulus heeft hiermee niet de zonden gebagatelliseerd, nee, want als de ere Gods en de waarheid van het Evangelie in het geding zijn, dan moeten degenen die zich daaraan publiek schuldig maken, publiek bestraft worden, naar 's Heeren Woord (1 Tim. 5:20), maar als dat beoefend wordt bij God vandaan, barst de reformatorische hel los.

In dit kader bestraft Paulus ook Petrus die in Antiochië met de Joden veinsde, omdat Petrus in strijd handelde jegens de waarheid van het Evangelie. Paulus handhaafde de tucht, ook al betrof het een hooggeplaatste apostel en hij bestrafte Petrus in aller tegenwoordigheid. Het handhaven van de tucht, met name de leertucht, behoort dus tot de dure roeping

der Kerk, want God is het Hoofd van Christus en Christus is het Hoofd van de Kerk (met een grote K). De tucht waarmee het trio gecensureerd moet worden, passen zij toe op Rachel, en in Rachel kruisigen zij Christus opnieuw.

De Naam van Christus komt in de bijbelstudie van ds. Reinders over Rachel slechts één keer voor en in de bijbelstudie over Lea geheel niet! Het is één en al Ikabod wat de kerkklok slaat en de eer is op alle gebied weggevoerd. Rachel en de vrouw van Pinehas vielen ermee aan Gods kant en gaven de Kerk de juiste naam: Ben-oni - Ikabod, maar in Christus heten dezulken Zafnath-Paäneah, dat is, Schat der Glorie, ofwel *Soli Deo Gloria!*

Enerzijds wilde Jakob aan het smartelijke sterven van Rachel niet blijvend herinnerd worden, maar anderzijds wilde hij niet in de Kerk eindigen en daarom noemde hij zijn naam Benjamin. Daarmee wees hij op de verhoogde en verheerlijkte Christus aan 's Vaders rechterhand: "Zoon van Mijn rechterhand!" De profeet Micha profeteert van deze Zoon des Allerhoogste. *"En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid", Micha 5:1.*

Rachel mocht haar laatste adem op haar sterfbed uitademen en het eeuwige leven in Christus voor altijd inademen en daar mag zij met al de heiligen eeuwig van zingen voor Zijn troon en hier beneden: *"Want deze God is onze God; Hij is ons Deel ons zalig Lot, door tijd noch eeuwigheid te scheiden, ter dood toe zal Hij*

ons geleiden!"

Kunt u nu een weinig verstaan, gemeente, dat Rachel bij de geboorte van Jozef uitroept: *"De HEERE voege mij een anderen zoon daartoe!"* Ja, zo wil de Kerk wel honderden kinderen voor God baren. Want die uitroep van Rachel was niet anders dan een geloofsgebed, omdat de Heere haar gebedsworstelingen verhoord had. Welnu, Rachel, vreest niet, want deze zoon zult gij ook hebben en dan is Ben-oni niet alleen de zoon van haar smart, maar tegelijk ook volgens de grondtaal de zoon van haar sterkte, namelijk in de Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst!

O, dat er zulke Rachels onder ons nog gevonden mochten worden, die zwanger wensden te zijn van het Zaad, want de Kerk is geroepen om kinderen voor Christus te baren.

Dat dan die meerdere Benjamin, de Zone Gods aan 's Vaders rechterhand, in de dood van ons bestaan mocht geopenbaard worden, voor het eerst of bij vernieuwing, opdat de ere Gods weer in ons land mocht wonen. Amen.

Dit is een publicatie van "De rokende Vlaswiek"

www.derokendevlaswiek.nl
www.derokendevlaswiek.com